

Fila Marrakesch

Crònica Alferes 2009

*El món està en les mans d'aquells
que tenen el coratge de somniar
i córrer el risc de viure els seus somnis.*

Paulo Coelho

Sens dubte la il·lusió i el coratge han sigut, entre altres, les claus de l'èxit d'esta alferesia que ens disposem a relatar.

Ens enfrontàvem al repte d'assumir el càrrec, amb l'afegit que al mateix temps celebràvem el centenari del primer alferes que els marrakesch vam ostentar en 1909.

Contagiats per l'entusiasme de Miguel Llorens Payá, que va tindre el coratge de somniar i voler viure el seu somni, hem superat els obstacles, entre altres la crisi econòmica que ha reduït la participació en el boato, però que ha sigut incapaç d'eclipsar ni impedir que els marrakesch hagen pogut compartir amb el públic alcoià unes magnífiques festes, sobrepasant les expectatives que es tenien i complint amb el compromís de superar el llistó dels que ens van precedir.

Arrere queda un any de múltiples trobades i celebracions que per sempre estarà en la nostra memòria.

La Gloria, el diumenge 12 d'abril, és pregó de la festa. Per a este singular any, havíem de comptar amb uns dignes representants com així ho va ser, perquè Antoni Aznar i Mullor (Darrer Tro) i Gabriel Juan Botella (Cop), es van encarregar de ser els nostres particulars pregoners en els carrers d'Alcoi.

Un any més i ja són molts, però mai massa, l' il·lusió ens invadeix en el fresc matí del diumenge de Gloria camí de la filà. Ens espera el timonet, l'herbero, les pastes i el típic esmorzar, previs a una felix jornada.

Toni i Gabi es mostren feliços, abrigats per tots els amics festers. Entre bromes i rialles arriba el moment de maquillar-se i de nou vestir el nostre admirat hàbit fester, el trage de marrakesch, que amb orgull lluiran en l'acte que els espera. La seua irrupció en la filà és rebuda amb aplaudiments, i entre felicitacions i abraços, ens disposem a l'acompanyament fins a l'Ajuntament.

La Gloria, fidel al seu nom, permet als protagonistes traspasar les portes del cel. En un preciós dia, els carrers d'Alcoi estan plens d'un públic entregat i en ganes de festa, que aplaudeix al seu pas. Després de l'acte, la felix experiència que transmeten Toni i Gabi, encén il·lusions i, com una torxa olímpica passen el testimoni mut als aspirants d'anys venidors, envejosos de poder viure-la en primera persona.

A partir d'este moment, ja estem immersos en plenes festes, tan sols huit dies d'entradetes, que seran aprofitades per a viure-les amb total intensitat. El divendres 17, després de la processó del trasllat, la nostra Esquadra de Negres estrena Sant Nicolau, i ho fa als sons de Penya Cadell de Paco Esteve, interpretada per l'Avanç d'El Campello. Va ser tot un èxit, bona planta, pas harmoniós i, la incontenible satisfacció dels esquadreros que van conquerir amb facilitat el públic.

Una esquadra que combina l'experiència de Mario Valdés i Juan Picó, Festers d'honor de l'Associació de Sant Jordi, amb la joventut de la resta de components, Fernando, Curro, Sisco, Jose Fernando, Andrés, Ricardo, Rafa Bernabeu, els dos Jordis, Gilabert i Sancho, i el fill de Picó, Juanito que a lloms de "Bienvenido" ens va oferir un cap batedor elegant i seré, fent gala dels seus dots de genet.

El triomf es va repetir, de nou, a l'entradeta del dia 20 d'abril, esta vegada als sons de "Abenserraig" de Saul Gómez, que seria la marxa triada per a acompanyar-los en l'entrada. Com a anècdota, dir que des del Círcul Industrial es va unir a l'Esquadra, D. José Mª Álvarez del Manzano, ambaixador Turístic d'Alcoi, que va quedar captivat.

Però la resta també vam tindre el nostre moment de glòria en l'entradeta oficial, el dissabte 18. Les voreres de Sant Nicolau estaven repletes de públic, i carrer avall un riu d'esquadres marrakesch en formació perfecta i cohesionada, aprofitant al màxim el moment, perquè seria l'única entradeta d'enguany i havia de ser perfecta. Obrint carrera, José Vicente Ferrero, cap batedor a lloms de "Ramsés", i tancant la Societat Musical "La Pau" de Beneixama, que ens va acompanyar als sons del "Moro del Cinc" i "Marrakesch", amb una interpretació magistral de les peces que ens va permetre disfrutar d'una nit especial.

Menys sort vam tindre l'endemà, perquè l'acte de la Glòria infantil es va haver de suspendre definitivament. Durant el matí plovia a cànters, decidint per part de l'Associació esperar fins a la vesprada a veure si parava i els nostres glorieters pogueren eixir als carrers. La persistent pluja no ho va permetre i es va resoldre finalment posposar-la per al "dia dels músics". Per fortuna per a tots, la vesprada va ser esplèndida, podent disfrutar el nostre glorieter Joan Jordà Segura l'acte per al que s'havia estat preparant en els assajos previs.

Després de la Gloria Infantil, es va iniciar la Festa del pasdoble, amb la novetat que la nostra banda, "La Pau" de Beneixama prenia part en la desfilada, als acords de "Aquí estoy", pasdoble de Julio Laporta Hellin, compost en 1896.

Després de la interpretació de l'Himne a la plaça, els festers van arribant a la filà fins a omplir-la per complet, l'ambient és perfecte, estem en any d'alferes i alguns no poden amagar l'emoció per entrar de ple en la trilogia.

La nit pareix que avança lenta, resistint-se a donar pas a l'anhelada't dia. Però tot arriba, per fi el retrobament fester amb els amics; els dianers es disposen i quan

volem donar-nos compte ja està preparada la Magenta, darrere de la qual ens correspon el torn.

La diana marrakesch es situa davant de l'Ajuntament, i al front Manolo Borràs, gumia en mà que es senya i als primers compassos de "Krouger", comença a marcar el pas, per a en el moment precis alçar les armes i oferir al públic congregat una excel·lent arrancà, com correspon a l'experiència d'este gran fester.

La diana avança pels carrers del centre històric, als acords de les alcoianes partitures compostes per a este acte, "Krouger" de Camilo Pérez Laporta, "Remigiet" i "Mi Barcelona" de Julio Laporta Hellin. Notes alegres que permeten disfrutar als dianers i als caps, Jordi Mora, Juan Martí i Jaime Fita, que van prenent relleu, recollint els aplaudiments del públic. Mentrestant en el carrer Sant Nicolau, l'alferes abrigat per tots els seus Moros Nobles obsequiaven amb pursos als dianers de totes les filaes, després de la parada de respecte, creant-se un emotiu moment a l'arribada de la nostra diana. Felicitacions, abraços sincers i els millors desitjos per a estes Festes que estàvem estrenant.

El solejat matí abrilenc, amb un cel blau espectacular, anuncia una excel·lent vesprada per a l'entrada mora.

Amb el convenciment que podem comptar amb la climatologia com a aliada, ens anem concentrant en el col·legi de Sant Vicent, on després del dinar es prepararà la comitiva que acompanyarà el nostre alferes, Miguel Llorens Payá.

El capità Abencerratge fa la seua arrancà, i ens arriben opinions que serà molt difícil estar a la seua alçada. L'entrada mora es desenvolupa amb normalitat i complint l'horari marcat.

La caravana marrakesch va prenent forma, Sant Vicent s'ompli dels nostres colors, les carrosses ja situades van marcant els espais i els grups s'incorporen en els seus llocs.

En el balconet serà un marrakesch, Ricardo Canalejas, Majoral de l'Associació, qui dirigisca l'eixida. Les seues emocionades paraules encenen la metxa i enfilem Sant Nicolauet avall.

La gent espera la nostra presència, hi ha molta expectació, perquè els alcoians confien que els Marrakesch, de nou els sorprenden amb un Alferes que els faça disfrutar de les essències de la Festa.

Obri el seguici, Manolo Borràs portant el Guió de la Filà, escortat per Miquel Aznar i "Xarli" Calatayud, el Banderer, Jesús Selma, i l'Ambaixador moro, Rubén Mullor, tots a camell, seguits per La Xafigà que interpreta "Xavier El Coixo".

Les seductores melodies de les dolçaines, ajuden a l'espectacularitat de la imatge que se'ns mostra. El públic impressionat i sorprès no pot creure's el que està veient. Davant d'ells apareix un sorprenent elefant, Babaty, ricament abillat per Alejandro

Soler, i als lloms del qual va Juan Tomás Lloret, vestit amb el trage del Centenari, que mà enlaire saluda, mentres somriu sorneguerament, perquè és conscient de l'admiració que desperta. Li precedeix la seua filla Beatriz a camell, portant el Guió del Centenari d'alferes 1909-2009. L'elefant, que tan present ha estat en els nostres boatos, va ser triat pels dissenyadors com a imatge per a commemorar este Centenari de càrrecs.

Sense a penes recuperar-nos de la sorprenent estampa, comencen a desfilar les parelles de marrakesch que donen escorta a l'esquadra. José Vicente Ferrero Boronat, cavalca sobre Ramsés amb estil elegant, propi de qui és un veterà genet.

Les magistrals notes de "Marrakesch" de Jose Mª Ferrero, interpretades per la Societat Musical "La Pau" de Beneixama, inunden El Partidor. Jorge Mora, xafarot en mà, fent doblèt ja que havia fet de cap en la Diana, ens oferix una arrancà discreta, que posa en marxa a l'esquadra. Al llarg del recorregut, s'aniran alternant com a caps Jorge Alentado, Miguel Jorge Giménez i Alejandro Satorre, als compassos de "El Moro del Cinc" i "Marrakesch", cada un amb estil propi, però com a característica comuna la facilitat de aconseguir l'aplaudiment del públic per a la seua esquadra.

Arribats a este punt i abans que el boato comence a discórrer, ens pot ajudar a comprendre l'argument si ens situem en el moment històric que ha inspirat a Jorge i José Domingo Semperé i, que es recrea en esta fantasia. En el segle XI, les rutes de les caravanes comercials que discorrien a través del Sàhara fins a l'Àfrica negra, amb el descobriment d'or a Ghana, van adquirir més valor. La lluita pel control d'estes rutes va ser aferrissada, però una dèbil confederació de tribus berbers, coneguda com els almoràvits, comptava amb un avantatge natural: els seus rudes pastors havien viscut en el Sàhara occidental durant segles i havien après a sobreviure i inclús prosperar en eixes dures condicions. Per a assegurar la seua supremacia en la regió, els almoràvits van establir un lloc just al nord del pas mes destacat de les muntanyes del Gran Atlas, la "porta d'Àfrica", "Marra Kouch".

Un grup de marrakesch amb burretetes precedeix al ballet que representa la lluita amb les forces de la naturalesa. Per problemes tècnics a l'eixida, no es va poder representar segons el guió d'Alejandro Soler, per la qual cosa es va canviar l'orde de formació per a que la música arribarà a tot el conjunt.

Un gran sol obri l'espectacular ballet de Carmina Nadal, descobrint-nos darrere del seu pas a una representació de la caravana de pastors, amb burretetes i un camell portant les mercaderies, que tracten d'avançar contra la tempestat d'arena. La Unió Musical de Benidorm, sota la direcció de Joan García Iborra, va saber superar amb professionalitat els inconvenients sorgits i, ens van oferir una magistral interpretació de "Tonatiuh", partitura que Joan Enric Canet ens componguera en 1996. Al ritme de l'exòtica composició, evolucionen dos cossos de ball, un groc i un altre en blau, simbolitzant el sol i la lluna, el dia i la nit, la vida i el misteri, amb unes màscares que li donen un toc enigmàtic i espectacular a la coreografia. El protagonisme s'alterna entre ells en màgica dansa, servint-los de

teló de fons l'esplèndida lluna que tanca l'aplaudida i fotografiada posada en escena.

Sense treva per a les sorpreses, un grup de camellers, amb petos de pell i espart sobre túnica marfil i jupetí ocre, acompanyen als aiguaders, jupetí blau amb el pit recobert de les típiques cassoles, forrades d'espart i a l'esquena l'ordre amb l'aigua. Escorten a una enginyosa carrossa amb camells de varies grandàries, a manera de grans titelles en moviment. Sobre la mateixa plataforma, xicotets camells muntats per xiquets marrakesch, que li donen un toc de simpàtica fira.

Quatre experts genets sobre preciosos cavalls, evolucionen obrint pas a la carrossa de l'Alferes.

No es troben les paraules adequades que descriuen fidelment l'estampa. Un nombrós grup de festers Creuats, porten en una mà bastons alts, mentres amb l'altra estiren de llargues maromes que arrosseguen la majestuosa carrossa del monarca. L'Alferes, Miguel Llorens Payá, que de peu davant d'una espectacular *jaima*, se'ns presenta somrient, i dominant l'emoció, llatic en mà com a símbol de poder i força.

Lluix un trage de sobirà berber, com correspon al seu rang. El cuir treballat artesanalment en muscleres, punys i falda, combina harmoniosament amb tota l'orfebreria, coral, pedres precioses, filigranes i refinats cristalls de Swarovski, que adornen el turbant i li rodegen la cintura. En el pit belles peces de metall llaurat s'unixen a altres de cuir, ressaltant sobre el color marfil de la fina túnica, tancada en els punys i acabada en els vores amb ric cordó de passamaneria; va oberta en el centre, davant i darrere, deixant a l'aire una falda, fins als peus, de cuir repujat amb estrelles de cinc puntes. Sobre la mateixa, jupetí llarg que a la seua esquena es convertix en capa amb caputxa, oberta també en el centre, de color blau intens porta cosit uns cordons forrats en blau cel que formen dibuixos i, a les seues vores es remata amb xicotets adorns metàl·lics.

Un encertat disseny dels germans Sempere, refinat i atrevit, l'execució del qual va anar a càrrec de les expertes mans de Marita López, modista que atresora molts anys de professió.

El crepuscle posa fi a la vesprada, i els grans fanals marroquins que enllumenen la carrossa, rematen la magnífica posada en escena. Tan màgic moment necessitava completar-se amb la música adequada, per a la qual cosa es va fer acompanyar de la Unió Musical d'Atzeneta d'Albaida, que interpretava l'inspirada composició d'Amando Blanquer, "Any d'alferes", meravellosa banda sonora per a la prodigiosa comunió que es va crear entre Miguel i un públic entregat que no cessava d'aplaudir.

Quatre parelles de marrakesch custodien el seguici de la Favorita, que s'inicia amb dos dames muntades a camell, Vanesa i Altea, filla i néta de Miguel, que escorten a la Favorita de l'Alferes, Esperanza Capsí Pons, la seua esposa.

Sobre una impressionant carrossa de 14 metres, Esperanza s'erigix majestuosa. Al front les seues dames Betlem, Inmaculada, Mª Amparo, Lorena i Bárbara, i al darrere les filles, Olivia i Damaris.

Esperanza va abillada amb un vestit clar de serena bellesa, elegant i refinat, de genuïna novia berber. Cobrint el cap partix un mantó brocat amb fons color granat sobre el qual exhibix un tocat ricament adornat amb orfebreria, ambre, pedres precioses en blau, i peces de cristall de Swarovski. Lluïx al coll i en la cintura joies berbers trencant el blanc marfil de la túnica de setí, que porta cosits formant adorns, en les mànegues i part davantera de la falda, fins cordons de passamaneria amb xicotets brillants.

La Societat Musical "Mestre Orts" de Gaianes, va ser l'encarregada d'interpretar "Juanjo" de Paco Esteve, partitura triada per a l'acompanyament de la Favorita.

Els germans Sempere ens demostren que la creativitat no té límits, inspirats en la cultura marroquina han utilitzat materials i formes de treballar-los que sorprenen per la seua novetat, resultant senzills alhora que impactants. Però encara queda un dels plats forts del dia, sens dubte el que més expectació alçava, per la dualitat de l'esquadra de negres a l'assumir també el paper de Moros Nobles per a la resta de dies.

Prompte queda aclarit el dubte, perquè en la part alta de Sant Vicent es va formant l'Esquadra de Negres. Una bella estampa de guerrers del desert. A primera vista ja s'endevina la seua pertinença als marrakesch. El marfil de la túnica, combina amb el forro granat de les amples mànegues; en la part baixa de la falda pengen cordons blaus, grocs i rojos, la nostra tricolor ensenya. Cobrint la túnica, des dels muscles partixen adorns rectangulars de cuir, pintats en platejat i units per cordons rojos. El turbant presenta el mateix ratllat de la capa, en plata i amb predomini del marró, des del que se subjecta una peça que protegeix la boca de les tempestats d'arena. A l'esquena, sobre la capa el nostre escut realitzat en cuir. El trage i els ornaments porten en les vores peces metàl·liques, que al vaivé de l'esquadra els conferixen un cadenciós moviment. Com a arma una original llança que, igual que el xafarot, evoca un primitivisme guerrer.

La percussió de l'Avanç d'El Campello, invadix El Partidor, el ritme cardíac s'accelera. Fernando Mira, baix el balconet, marca elegantment el pas, subjecta amb fermesa el xafarot, mentre Juanito Picó muntant a "Bienvenido", evoluciona davant dels calorosos aplaudiments del públic.

Els esquadres s'ensenyorixen, Alcoi els espera, ara són els amos de Sant Nicolauet. Extasiats amb les notes de "Abenserraig", esgoten els instants. En el moment adequat i a la senyal de Fernando, protagonitzen una excepcional arrancà que és premiada amb entusiastes ovacions.

Al llarg del recorregut, es compartix l'inigualable protagonisme del cap de negres. El xafarot va passant de mans i, Mario, Andrés, Ricardo i José Fernando, van poder viure moments de glòria, veient com els carrers es rendien al seu pas.

La carrossa del Cop, recreant les muralles de les kasbehs, tanca el seguici marrakesch i l'entrada mora, que enguany ha comptat amb l'opinió unànime de que s'ha desenvolupat amb perfecte orde, fluidesa, compacta i plena de sorpreses.

Després d'una llarga i esgotadora jornada, trobem la justa recompensa amb un sopar en el Restaurant "El Mirador del Cinc", en la que a més de reposar forces vam poder compartir anècdotes i disfrutar d'un bon moment.

El dia Sant Jordi, amaneix esplendit. Pot sorprendre l'imatge, un tant anacrònica, d'uns moros que escenifiquen l'Edat mitjana i baix del braç porten la premsa, però després de qualsevol estrena és lògic que els artistes estiguen curiosos per saber l'opinió de la crítica. Els titulars resumixen l'èxit aconseguit. En la seua edició, el periòdic CIUDAD baix el titular de càrrecs INOBLIDABLES, deia que "l'Alferecia havia marcat un fita per la seua espectacularitat i participació", amb un boato "sense estridències i a la busca dels detalls justos", i com a contrapunt "una esquadra guerrera, molt vistosa, amb un trage que serà recordat per molt de temps, tant per la seua originalitat com per la seua vistositat".

La segona Diana compta amb una bona participació i al finalitzar ens dirigim a l'Hotel Reconquista, on ens espera l'esmorzar per gentilesa de l'alferes, a qui vam acompanyar fins a l'Església Sant Jordi, per a prendre part en la Processó de la Reliquia. Acte íntim, sense parafernàlia, primera presentació del Sant Jordiet davant del seu poble i, que és aprofitat pel públic per a poder veure amb detall els trages que lluxen els càrrecs. Als acords de la marxa "23 d'abril" de José María Valls, Miguel i el seu seguici avancen fins a l'Església de Santa Maria, davant de les mirades curioses, salutacions, gestos de reconeixement i felicitacions murmuradores. Els esquadreros, onze en este cas, hui convertits en Moros Nobles custodien el seu senyor, cobrant el trage una dimensió distinta.

Després de la missa Major, el nou Arquebisbe de Valencia Carles Osoro beneix la imatge que anualment regala la Filà, donant-se la circumstància que Sant Jordi, este any tan especial de celebració de Centenari de càrrecs, ha volgut anar-se'n a casa de l'anterior Alferes, el nostre entrançable Toni Candela.

El tradicional dinar d'este dia, va estar com sempre molt concorregut. Al finalitzar va prendre la paraula el Primer Tro reiterant les seues felicitacions i agraïment a tots per la brillant participació, entregant un retrat a l'oli a l'Alferes, i uns records d'homenatge als artesans que havien contribuït i a l'Ambaixador Moro, Ruben Mullor, que ens ha acompanyat enguany, així com a la nostra banda, la Societat Musical "La Pau" de Beneixama. Com ve sent habitual es van concedir els distintius, insígnia de plata i pergamí, als marrakesch que complixen 25 anys de pertinença a esta volguda Filà, atorgant-se a Miguel Ángel Sancho Bito, Felipe Ara Molla, Javier Vilaplana Gisbert i Ricardo Canalejas Romá.

La sobretaula no es va poder allargar massa, perquè havíem d'acompanyar a l'alferes i el seu seguici fins al Casal, abans que s'iniciara la processó General. La participació dels marrakesch en l'acte va ser molt concorreguda, demostrant el

nostre compromís amb la Festa i Sant Jordi, confirmant una vegada més la imatge que dels marrakesch, com Filà de solera, té el públic.

Sona el despertador en el tercer dia, el dels Trons, la batalla ens espera. Precisament hui que tanta falta ens fan, pareix que les forces flauegen i, els adoloriments es fan sentir. Però com si d'una "chistera" màgica es tractara, al posar-nos el trage de marrakesch traiem les energies necessàries i, ens dirigim a l'Hotel Reconquista, on donem bon compte de l'esmorzar. Ens sorprèn l'alferes. Miguel aparenta tan fresc com el primer dia i no està disposat a donar treva a l'enemic.

Ja en la Placeta de Mossèn Josep espera als Andalusos per a complimentar-los. Després d'un bes d'amistat al seu oponent i el protocol·lari brindis, Miguel entrega a Juan José Ferri, Alferes cristià, una gumia emmarcada com a record. A la vesprada seria Juan qui obsequiaria a Miguel amb la típica navaixa contrabandista.

El dinar es va celebrar en la filà. Vam poder compartir taula i disfrutar el moment, perquè en estos anys de càrrec són moltes les anècdotes. Sense presses, però mirant el rellotge, perquè cal acompanyar l'Alferes a l'Ambaixada. Inclús vam tindre temps de formar diverses marxas, tancant Miguel amb "Marrakesch". Moment emotiu i molt aplaudit, per ser els últims instants que com a alferes compartia amb els seus amics en la filà.

L'Alardo va comptar amb una excel·lent representació de l'exercit musulmà, Miguel Llorens i els seus Moros Nobles no van defallir en cap moment i van fustigar als cristians fins a última hora, estant recolzats per una bona participació de marrakesch que encara que entregats a la feroç lluita, no van poder trencar el guió i van haver de veure's injustament derrotats.

La presa del castell pels cristians posa fi a una jornada de lluita incruenta. Per a alguns festers, l'acte de l'Alardo és el que més disfruten. La pólvora ha invadit Alcoi, deixant el seu penetrant olor en els carrers del centre.

Amb els trages i rostres emmascarats acompanyem l'alferes, en la xicoteta processó que trasllada al "Xicotet" des de Santa Maria al seu temple, on Javier i D. Ismael, President i Vicari de l'Associació, pronuncien unes sentides paraules en Acció de Gràcies i ens recorden la difícil situació que estan travessant algunes famílies alcoianes per la crisi econòmica que patim.

Una vegada en l'Hotel Reconquista, particular palau dels nostres sobirans en estos dies, Miguel i Esperanza, encara que extenuats, preferixen compartir els últims moments amb els seus Moros Nobles. Les llums del carrer s'apaguen, mentre disfruten d'unes cerveses i tots coincidixen a valorar com a excepcional esta Alferecia. La Filà l'ha abrigat, reforçant la imatge que un càrrec necessita en el carrer. Sens dubte, i no és vanitat, hauran de passar 14 anys més perquè el poble d'Alcoi veja un altre alferes que el puga superar.

L'Aparició posa fi al programa oficial de Festes. Però encara queden "els soparets" que enguany, al coincidir en divendres, va desbordar totes les previsions de participació, com així va ocórrer en la filà que no va poder donar cabuda a quants es van presentar. L'informal entraeta per Sant Nicolau va posar el tancament a estes magnifiques festes.

Diuen que a l'escriure, es té la possibilitat de viure dos vegades. He de reconèixer que és cert, perquè al redactar la Crònica d'estes Festes, torne a emocionar-me com si les estiguera vivint de nou. La passió per la Festa ens porta a superar-nos constantment, com ha ocorregut en este any fester que tanquem.

Una centúria gloriosa conforma la Història dels marrakesch, que sens dubte mereix per la nostra part el sincer homenatge a estes persones que ens van precedir i que amb la seua il·lusió, esforç i saber fer, han aconseguit per a esta Filà el prestigi que ostentem.

Hui hem de completar la llista amb qui tanca este centenari d'alferes, i que per mèrits propis s'incorpora a ella.

El nostre reconeixement, per tant a Antonio Pérez Soler, Francisco Laporta Gisbert, Camilo Candela Moltó, Rafael Coloma Payá, Jose Sempere Aracil, Enrique Pascual Picher, Miguel Sancho Jordá, Antonio Pérez Pérez, Antonio Candela Llopis i Miguel Llorens Payá.

Marrakesch que després d'assumir el càrrec d'alferes, el seu nom i la seua fama els sobreviuran, convertint-los en immortals, perquè conformen la memòria col·lectiva de la Festa i d'Alcoi.

MARRAKESCH: VISCA SANT JORDI, VISCA EL CAPITÀ!!

Alcoi, juny del 2009

Alfredo Llorens Largo
Cronista Filà Marrakesch

